

Hagyná a lányokra és fiúkra

*Addig él az ember ameddig
emlékeznek rá*

*jó de ér-e
valamit is az ilyesféle
bizony enyhén szólva szeszélyes
de azt is mondhatnám hogy ringyó-hajlamú
örre mint az emlékezés
rábízni életünk?*

*Jobb lenne nyilván
ha a halállal elmetsződne minden
s az emléket senki se akarná a volt
élővel azonosítani nyíltan hírül adná
hogy az egybekapcsolás csak ürügy
különben arról van szó hogy egy máglyáról
gyertyát gyújtottak*

*A valódi
életbentartást hagyná a lányokra és fiúkra
kik ha magukat őrzik őrzik őt is*

AGH ISTVÁN

Vagyonom

ANYÁM

*Mint szád körül, ahogy elúsztak,
ahogy kezedből más kezekbe csúsztak,
nem maradt semmi nyom,
mert egyik a másikon,
ahogy a csönd csalitjaiból
megcéloztak, és nem fogott golyó,
olyan megölhetetlen lettél, mint a tó,
amivel nem történhet semmi sem,
akár halhatatlanná lehetnél,
annyira megöregedtél, Édesem!*

HAZÁM

*Levegőm vagy,
nem hiányollak soha,
de ha kifogynál belőlem,
hiányod megfojtana.*

ISTENEM

*Zörgetek, sohase vagy otthon!
Kinyomtalak hasamból
istenem, anyaörömmel
rígattalak kínomból.*

*Menhelybe adtalak,
elittalak,
elkurválkodtalak,
magamtól megváltottalak.*

*De Istenem, az istenért!
Olyan koponya arcot vágok,
mint ez a kis lakótelep itt,
igazítgatok apró csákót.*

*Mire kell a feltámadás?
— kérdik a föltöltött mocsárból,
akik már nem is valakik,
ahol gázló se gázol.*

*Jó lenne ezt a versemet
elrondítani lila színnel,
bocsáss meg érte Istenem,
én vagyok szülőd mindiziglen.*

APÁM

*Kisfejszéd a disznóölésből
kivillog véres nyéllal,
első nadrágom kantárján
a gyopár lehervadt már egészen,
és hova tűnt tükör előtti
betojós billegésem,
s az a fekete bocskai-ruha,
s a dobozok bocskai-zsinórral,
és csúcsos sipkám, ahol érték röhögték,
rám eröltették ministránsszagú madzagokkal,
aztán a gumikerékből szabott cipőtalp,*

felsőrésze se volt rosszabb, mint a lúdtalp —
így emlékszem harminchét éves fejemmel,
sár vagyok édesapám, akit az eső megver,
előljáró vagyok édesapám, hitetlen körmenetben
viszem a zászlót, s nem merek rúdja fölé nézni,
hátha egy fekete bugyit hurcolok, s zászlóm
haláloz színét idézi.

Hiányzik rám a szeretet édesapám,
lakatlan házad ablakán semmi pára.

Közel jöhetsz, közel jöhetsz —
súgja a nyárfák levele-ruhája,
súgja, s arra gondoltat,
a nap fölkel-e holnap?

FIAD

Hason csúszva beköltözöm
házból sarjadt szobámba,
szobám homálya másnapos
égve felejtett lámpa,
kellene rá egy falevél
szemközti hullaházról,
akármilyen valószínűtlen,
nem égne nálam keserűbben.

MENYED

Favirágzás ablaktükörben
virágos ablak a szememben
tekintetem behunyt szemedre
szirmot rigótollat röptetne

hogyan szállna új varázs varázusra
és mintha mi hoznánk világra
a tavaszt evvel a gyerekekkel
„isten sem gondolhatná szebben”

UNOKÁD

Én vagyok a pici pók
lisztből sütök nagymama
engem nem esz meg senki
mert elgurulok inni

TESTAMENTUM

*Szégyellem már kimondani,
elhasználtam, szégyen a számban,
csak a dadogás igazi,
és némaság a dadogásban.*

*Vak hallgat így egy horzsolást,
ahogy az őszi kerten átvág;
elhallgattatja valaki
a kutyát s betölti hiányát.*

*Segítsetek, ti asztalok,
ágyak, székek, mégis megértse
mért kellett visszahullanom
az őseMBERI jelbeszédre.*

TAKÁCS IMRE

Titkos életem átka

*Hogy titkos életem van, köszönhetem
a titoktalanok titkos kínzásának.
Titokkal néma sorsom megszenvedem,
a hátamra helikopterek szállnak.*

*Ütődnek bordáimon nagy kerekek.
A hajamat kitépi, olyan a szél.
Mintha bűvárok járnák beleimet,
mintha markoló gépek tépnék vesém!*

*Fekszem a földre nyomva balgaton...
De miféle madarak ezek a vállamon?
Hol a madár, amelyik egyszer fölszáll?
Hol a jövő, amiért fájok nagyon?*

Pákozdi önvizsgálat

*Nem csodálkozom magamon,
valóság történt bennem.
A fehér hó-baba-rózsák elolvadnak.*